

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. I.* — Naționalitatea Română. — Pierderea ei. — Pașaport străin (Ministerul Public cu Benkő Akos)
Inalta Curte de Casație și Justiție S. III-a. — Fidejusiune. — Promitere de caucionare (Regia Autonomă C. F. R. cu Soc. Creditul Românesc).
Curtea de Apel din București S. I. — Poprire. — Contestație. — Motive de fond. — Reforma Agrară. — Drept câștigat. — Basarabia. — (Vasile Protopopescu cu Ministerul de Finanțe).
Curtea de Apel din București S. III. — Insciere. — Reziliere Evacuare. — Suspendarea executărei. — Depunerea chiriei. — (Aurelian Costin cu Victoria Manolescu).

Bibliografie

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 19 Octombrie 1934

Președinția D-lui Eugen Bănescu, consilier

Ministerul Public cu Benkő Akos

NAȚIONALITATEA ROMÂNĂ. — PIERDEREA EI. — PAȘAPORT STRAIN. — ART. 36 LIT. E. DIN LEGEA PENTRU DOBÂNDIREA ȘI PIERDEREA NAȚIONALITĂȚII ROMÂNE.

Faptul de a se servi de un pașaport străin, constituie pentru cel care îl solicită, cel mai caracteristic act de supunere la protecțiunea Statului căruiia îi s'a solicitat pașaportul, și deci potrivit art. 36 lit. e. din legea pentru dobândirea și pierderea naționalității române, atrage pierderea acestei naționalități.

No. 999 Admis recursul făcut de către Parchetul Tribunalului Lugoj contra sentinței acestui Tribunal cu No. C. A. 1131/4/1934 din 30 Mai 1934.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Parchetul Tribunalului Lugoj, contra sentinței Nr. C. a. 1131/4/1934 din 30 Mai 1934 a Tribunalului Lugoj, dată în cauză cu Benkő Akos.

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care se constată că în contra deciziei Nr. 2663/1934 din 28 Martie 1934, a Primăriei Municipiului Lugoj, prin care s'a respins cererea intimatului în recurs, Benkő Akos, de a fi înscris în registrul de naționalitate, numitul a făcut apela Tribunalul Lugoj, care prin sentința atacată cu recurs, reformând decizia dată de

Primăria Lugoj, a dispus înscrierea sa în listele de naționalitate română.

Că sora a da această soluțiune Tribunalul constată din certificatul Nr. 9932/1928 eliberat de Primăria Orașului Lugoj că intimatul Benkő Akos, născut la 19 Aprilie 1898 în Pancota Județul Arad avea la 1 Decembrie 1918 apartenența în Orașul Lugoj, atât el cât și părinții săi;

Că deși numitul în anul 1920 a plecat în Ungaria de unde s'a reintors în anul 1925 cu pașaport unguresc, așa cum rezultă din actele din dosar, aceasta nu însemnează că a optat pentru altă naționalitate, căci solicitarea pașaportului n'a fost făcută cu intențiunea de a opta pentru naționalitatea maghiară ci pentru că astfel n'ar fi fost primit în țară de autoritățile române, iar pe de altă parte solicitarea unui pașaport străin nu intră în nici unul din cazurile prevăzute de art. 15 din regulamentul legii pentru constatarea naționalității române;

Având în vedere că prin recurs se critică această soluțiune, susținându-se prin motivul de casare că Tribunalul numai cu violarea art. 36 punctul e și 45 din legea pentru dobândirea și pierderea naționalității române, a dispus înscrierea intimatului în listele de naționalitate română, deoarece fiind bine stabilit că numitul a plecat în Ungaria în anul 1920 și s'a reintors în anul 1925 cu pașaport unguresc, prin acest fapt el supunându-se protecțiunii ungare, conform art. 36 punctul e din citata lege, el și-a pierdut naționalitatea română și întrucât nu întrunește nici condițiunile cerute de art. 67 și n'a îndeplinit nici formaliitățile conform art. 45 din lege, el nu poate fi înscris în listele de naționalitate română.

Asupra acestui motiv:

Având în vedere că art. 36 lit. e. din legea pentru dobândirea și pierderea naționalității române, prevede că naționalitatea română se pierde prin supunerea pentru oricât de puțin timp la vre-o protecțiune străină, ori din care fapt ar rezulta aceasta.

Considerând că legiuitorul prin acest text de lege nu enumeră cazurile din care ar rezulta supunerea la o protecțiune streină, însă prevede că ea să rezulte din orice fapt, ori, cazul de a se servi de un pașaport

port strein, este pentru cel care o solicită, cel mai caracteristic fapt de supunere la protecțiunea Statului, căruia s'a solicitat pașaportul.

Că prin urmare, fiind stabilit în speță că intimatul Benkö Akos, la înapoarea sa în țară s'a servit de pașaport unguresc, prin aceasta el s'a supus protecțiunii ungare, astfel că conform art. 36 punctul e. suscitată, a pierdut naționalitatea română, la care avea dreptul conform art. 56 din lege și nu o mai poate redobândi decât în condițiunile cerute de art. 45 din lege;

Că așa fiind, Tribunalul nu putea să admită cererea sa de înscriere în listele de naționalitate română, decât cu violarea art. 36 lit. e. din zisa lege, așa că motivul de casare este fundat și deci recursul urmează a fi admis, casându-se sentința atacată a Tribunalului și în fond, față de cele expuse, cererea intimatului de a fi înscris în listele de naționalitate română urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, Curtea, admite.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 17 Ianuarie 1934

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Regia Autonomă C.F.R. cu Soc. Creditul Românesc

FIDEJUSIUNE. — PROMISIUNE DE GARANTARE. — RAPORT JURIDIC ÎNTRE FIDEJUSOR ȘI DEBITORUL GARANTAT. — OBLIGAȚIUNE DE CAUȚIONARE. — ART. 1662 ȘI 1656 COD. CIV.

FIDEJUSIUNE. — PROMITERE DE CAUȚIONARE. — CONSECINȚE JURIDICE. — DACĂ FACE SĂ SE LEGE VRE UN RAPORT JURIDIC FAȚĂ DE CREDITORUL GARANTAT. ART. 165 ȘI 1656 COD. CIV.

1. Potrivit principiilor stabilite de art. 1652 și 1656, promisiunea de garantare care este o convenție ce poate interveni între fidejutor și debitorul garantat, prin care fidejutorul își ia obligațiunea de a garanta pe debitor față de o altă persoană, creditorul acestuia, este cu totul distinctă de obligațiunea de cauționare sau fidejusiune prin care raporturile juridice se leagă direct de la fidejutor la creditorul garantat.

2. Dacă convențiunea de promitere de cauționare poate fi generatoare de consecințe juridice între părțile contractante, o asemenea convențiune nu face însă să se lege nici un raport juridic între eventualii fidejutor și creditor garantat, de oare-ce până în momentul ce promisiunea de cauționare către debitor nu se transformă într-o obligațiune expresă de la fidejutor la creditorul garantat, ceace s'a stipulat între fidejutor și debitor sunt față de creditorul garantat *res inter alios acta*.

No. 43. — Respins recursul făcut de Regia Autonomă C.F.R. contra deciziei Curții de Apel din București S. III-a No. 1749/933 în proces cu Soc. Anonimă Creditul Românesc.

S'au ascultat D-nii avocați Liteanu pentru recurentă iar pentru intimată D-nii avocați Otulescu și Bănescu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față;

Având în vedere deciziunea Curții de Apel București Secția III-a cu No. 174 din 8 Iulie 1933 ca și sentința Tribunalului Ilfov Secția I-a Comercială cu No. 2436 din 17 Decembrie 1932 ale cărei temeuri de fapt și de drept au fost admise în parte de Curte;

Că prin menționatele hotărâri s'a respins ca nefondate apelul și acțiunea intentate de Regia Autonomă a Căilor Ferate în contra Societății Anonime „Creditul Românesc”;

Că prin acțiunea și apelul său Calea ferată cerea ca Societatea „Creditul Românesc” să fie obligată a-i plăti suma de 2.105.000 lei în calitate de garantă a concesionarilor Vasilescu și pe cari aceștia o fraudaseră;

Că pentru a respinge acțiunea Căilor Ferate Curtea de Apel și Tribunalul au constatat că Societatea „Creditul Românesc” nu își luase nici o obligațiune de garantare pentru aval față de Calea ferată în favoarea concesionarilor Vasilescu astfel cum se angajase față de aceștia printr-o convenție de cont curent, încât, constată instanțele de fond, în lipsa unei asemenea obligațiuni formale de cauționare, acțiunea reclamantei Calea ferată este lipsită de bază juridică;

În contra deciziei Curții de Apel Regia Căilor ferate a făcut recursul de față;

Văzând motivul I de casare în cuprinderea următoare;

„Exces de putere, denaturare, omisiune esențială, violarea art. 1652, 1656 și urm. c. c.

„În fața instanței de fond am susținut că conform textelor de mai sus pentru existența fidejusiunii e suficientă declarațiunea expresă, consimțământul expres a celui ce se obligă a garanta; că nu e nevoie ca și creditorul garantat să ia parte concomitent cu exprimarea acestui consimțământ de către garant la actul constatator al acestui consimțământ.

„Creditorul garantat poate accepta posterior garanția oferită și odată această acceptare efectuată și comunicată garantului, garanția devine perfectă: acceptațiunea creditorului garantat putând fi stabilită în orice mod, chiar și prin prezumțiuni.

„Am arătat că în urma încheerii contractului de „concesiune dintre D-nii Vasilescu și C. F. R. pe baza acestui contract s'a încheiat între Creditul Românesc și soții Vasilescu actul de împrumut cu gaj, prin care creditul Românesc luând cunoștință de actul de „concesiune sus arătat, declară că garantează executarea acestui act de concesiune și precizează modul în care înțelege a da această garanție. Cu după notificarea făcută Direcției Generale a C. F. R. a obligației luată de Creditul Românesc, aceasta depune în executarea obligației ce și-a luat efectele pe care se obligase a le depune în garanție și rămâne obligat a răspunde până la valoarea de trei milioane pentru exacta îndeplinire a obligațiilor pe care D-nii Vasilescu și le luase prin actul de „concesiune. Am susținut că, conform principiilor de

„drept, în materie de fidejusiune a art. 1625 și urm. „din c. c. obligațiunea de garanție a Creditului Românesc a devenit perfectă prin acceptarea ei de către C. F. R. și prin executarea ei de către Creditului Românesc.

„Am făcut dovada obligațiunei de garanție din partea Creditului Românesc atât cu contractul de împrumut cu gaj încheiat cât și cu faptul necontestat și recunoscut de Creditul Românesc a depunerii de către el a efectelor ce conform actului de mai sus urma să depună.

„Am făcut dovada acceptărei noastre a garanției prevăzută în sus zisul contract de împrumut în modul acolo arătat, prin primirea efectelor depuse de Creditul Românesc și prin executarea contractului de concesiune garantat. Cu toate acestea instanțele violând art. 1652 și urm. c. c. ajung la concluzia că garanția dată de Societatea Creditul Românesc nu a fost expresă și că nu întrunește condițiunile cerute de art. 1656 c. c. astfel că, spune Curtea, această obligație a Creditului Românesc nu poate fi considerată ca o ofertă de garanție.

„Curtea pentru a ajunge la această concluziune denaturează complect clauzele contractului; deoarece aceste clauze sunt clare, precise și din ele rezultă evident obligațiunea de garanție. Ea omite a se pronunța asupra faptelor stabilite de noi și a nume asupra acceptărei noastre a modului de garantare consimțit de către Creditul Românesc, a executărei obligațiunei de garantare devenită perfectă de către Creditul Românesc și a executărei din partea noastră a contractului de concesiune; fapte stabilite pe care Curtea dacă le lua în considerare și le discuta ajungea la cu totul o altă soluție decât aceie la care prin nediscutarea lor a ajuns.

„Curtea înlăturând obligația de garanție a Creditului Românesc pentru motivul că C. F. R. nu au luat parte la contractul de împrumut între Doii Vasilescu și Creditul Românesc, mai comite și un vădit exces de putere și o violare a principiilor de drept în materie de fidejusiune art. 1652 și urm. prin aceea că din aceste principii și texte de lege rezultă contrariul de ce decide Curtea și anume rezultă că obligația de a garanta poate fi acceptată posterior manifestărei ei, de către creditorul garantat și odată această acceptare survenită, obligațiunea de a garanta devine perfectă între garant și creditorul garantat.”

Având în vedere că prin acest motiv recurenta se plânge de exces de putere, denaturare, omisiune esențială și violarea art. 1652, 1656, c. civ.:

Recurenta susține că a arătat în fața instanțelor de fond că între Banca „Creditul Românesc” și concesionarii Căilor ferate Vasilescu intervenise un act de împrumut cu gaj prin care, Creditul Românesc declară că garantează executarea actului de concesiune precizând și modul în care înțelege a da această garanție; că banca Creditul Românesc a

executat în parte obligația ce și-a luat și a rămas obligată până la valoarea de lei 3.000.000 în baza convenției arătate;

Că această obligațiune a dovedit-o cu contractul de împrumut pe gaj și prin faptul executărei în parte a acestei obligațiuni;

Că numai denaturând clauzele contractului și omițând a se pronunța asupra faptelor arătate a putut ajunge Curtea la concluziunea că nu există nici o obligație a Societății „Creditul Românesc” violând în acest fel și articolele invocate;

Având în vedere că prin sentința menționată Tribunalul constată că Regia Căilor ferate a acordat soților Vasilescu din orașul Galați concesiunea vinderii biletelor de cale ferată în acel oraș, cu obligațiunea de a depune la Caseria generală a Căilor ferate o garanție în numerar sau efecte de Stat în baza cărora urmau să primească bilete în valoare de zece ori mai mare, sau să prezinte avalul unei bănci notoriu recunoscută ca solvabilă în valoare echivalentă cu prețul primului stoc de bilete ce urma să primească;

Că printr'un contract de cont curent soții Vasilescu s'au împrumutat dela Societatea „Creditul Românesc” pentru suma de 350.000 lei a căror valoare în efecte a fost consemnată de către Societatea Anonimă „Creditul Românesc” iar recipisele depuse la Direcția Căilor ferate drept garanție pentru primul stoc de bilete ce urma să se elibereze concesionarilor Vasilescu;

Că deasemenea constată instanța de fond, deși Societatea „Creditul Românesc” se obligase față de concesionarii Vasilescu prin contractul de cont curent ca să le acorde și un aval de 3.000.000 lei acest aval nu a fost niciodată acordat și nici cerut de Calea ferată;

Considerând că potrivit art. 1652 din c. civ. cel ce garantează o obligațiune se leagă către creditor de a îndeplini însuși obligațiunea pe care debitorul nu o îndeplinește, iar prin art. 1656 se specifică că fidejusiunea trebuie să fie expresă și ea nu se poate întinde peste marginile în care s'a contractat;

Că față de principiile mai sus expuse urmează a se distinge promisiunea de garantare, care este o convențiune ce poate interveni între fidejutor și debitorul garantat și prin care fidejutorul își ia obligațiunea de a garanta pe debitor față de o terță persoană, care este creditorul acesuia, de însuși obligațiunea de caucionare sau fidejusiune și prin care raporturile juridice se leagă direct dela fidejutor la creditorul garantat;

Că dacă convențiunea de promitere de caucionare poate fi generatoare de consecințe juridice între părțile contractante o asemenea convențiune nu face să se lege nici un raport juridic între eventualii fidejutor și creditor garantat deoarece până în momentul ce promisiunea de caucionare către debitor nu se transformă într'o obligațiune expresă dela fidejutor la creditorul garantat, ceea ce s'a stipulat între

fidejutor și debitor sunt față de creditorul garantat res inter alios acta;

Că din examinarea contractului de cont invocat de recurenta rezultă, că Banca „Creditul Românească” și-a luat obligațiunea de a depune o garanție în efecte în contul contractului de concesiune al soților Vasilescu, precum și a depune un gaj aval de lei 3.000.000 în favoarea aceluiaș persoane și în acelaș scop;

Că dacă este necontestat că Societatea „Creditul Românească” și-a executat obligațiunea efectuării garanției în efecte, de nicăeri nu rezultă că Banca Creditul Românească să-și fi luat vre’un angajament către Direcția Căilor ferate de a garanta pe soți Vasilescu pentru suma arătată în contractul de concesiune;

Că astfel fiind instanțele de fond nu au comis eroarea pe care o săvârșește recurenta de a confunda promisiunea de cauționare dată de banca Creditul Românească soților Vasilescu cu obligațiunea de cauționare pe care numita bancă n’a oferit-o niciodată Căilor ferate care dealfel nici nu i-a cerut-o;

Că deasemenea printr’o justă interpretare a textelor de lege privitoare la materia fidejusiunii instanțele de fond nu au tras nici o consecință din depunerea garanției în efecte cu privire la existența obligațiunii de cauționare, deoarece prima fiind o garanție reală, efectele sale sunt limitate la ceea ce această garanție reprezintă prin sine; iar a doua, fidejusiunea, fiind o obligațiune personală trebuie să rezulte din voința expresă a părții;

Că judecând și hotărând astfel, instanțele de fond au dat o soluție la adăpost de orice critică, astfel că motivul de casare e neintemeiat și urmează a se respinge — urmând a se respinge întreg recursul fără a mai fi nevoie de a se examina celelalte motive, deoarece odată stabilit că n’a existat o altă garanție în afară de cauțiunea depusă, este indiferent și fără urmare dacă garanția în efecte a fost depusă de Vasilescu sau de Creditul Românească sau de ambii împreună, precum tot indiferent și fără urmare este dacă prin noțiunea de aval din convenția de împrumut părțile au înțeles avalul cambial sau garanția, în sensul civil;

Vazând și cererea de cheltueli de judecată și apreciind.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audiența de la 21 Noembrie 1935

Președinția D-lui I. Stănescu — Buzău, Consilier

Vasile Protopopescu cu Ministerul de Finanțe și alți

POPRIRE. — TERȚ POPRIT. — CONTESTAȚIE. — COMPETINȚA TRIBUNALULUI DE NOTARIAT. — ART. 463 PR. CIVILĂ.

EXPROPRIEREA AGRARĂ. — RENTA ECHIVALENTĂ A PREȚULUI TERENULUI. — PLATA CREANȚELOR. — INDEPLINIREA EI DE MINISTERUL DE FINANȚE.

POPRIRE. — TERȚ POPRIT. — OBLIGAȚIUNE CU TERMEN SAU SUB CONDIȚIUNE. — DACĂ POATE ÎMPIEDICA VALIDAREA POPRIREI. — ART. 455 PR. CIVILĂ.

EXPROPRIERE PENTRU REFORMA AGRARĂ. — CONSEMNAREA

PREȚULUI. — POPRIRE. — DREPT CÂȘTIGAT. — ART. 56 DIN LEGEA AGRARĂ. — ART. 1 ȘI 2 AL LEGII DIN 21 APRILIE 1932 PENTRU MODIFICAREA ART. 57 DIN LEGEA AGRARĂ DIN BASARABIA.

1. Față cu redactarea clară și categorică a articolului 463 pr. civ., în urma modificării dela 1900, Tribunalul investit cu validarea poprirei, este competente a soluționa și contestația prin care terțiul poprit contestă obligația sa față de debitor.

2. Din moment ce renta echivalentă prețului terenului expropriat, a fost consemnată, Ministerul de Agricultură și Domenii, este legalmente liberat de orice obligațiune, cu privire la prețul terenului expropriat, astfel că cei cari ar pretinde un drept cu privire la acest preț au a’l exercita față numai de Stat reprezentat prin Ministerul de Finanțe, care conform cu legea de organizare a Ministerelor este organul care efectuează plățile potrivit bugetului Statului.

3. Potrivit art. 455 pr. civ., pentru valabilitatea unei popriri făcute în mâinile unei terțe personale, singura condițiune cerută este existența unui raport de drept, în baza căruia să existe o obligație de plată din partea terțiului poprit față de debitorul poprit; astfel că împrejurarea că această obligație ar fi cu termen, sub condițiune în viitor sau eventual, nu poate constitui un impediment la validarea poprirei, întru cât în toate aceste ipoteze, obligațiunea există și numai în ce privește exigibilitatea creanței este subordonată termenului sau condițiunei.

4. Dreptul conferit prin art. 56 din legea agrară, pe baza căruia cei ce pretind drepturi de ori ce fel, asupra proprietăților expropriate, are a le exercita asupra titlurilor depuse ca preț al exproprierei, constituind o simplă expectativă, a putut fi abrogat prin dispoziția legicii efect retroactiv din 21 Aprilie 1932, care prevede că renta și numerariul convenit în urma exproprierei din Basarabia, persoanelor fizice de naționalitate rusă și Băncilor ce aveau sediul în Rusia, pentru plata creanțelor ipotecare, vor rămâne consemnate până la regularea raporturilor cu rușii.

Dacă însă creditorul a recurs pentru exerciciul acestui drept la calea poprirei pe care a efectuat-o, expectativa, prin aceasta s’a transformat în drept câștigat, care evident că nu mai poate fi atins prin noua lege din 21 Martie 1932 deși era edictată cu caracter retroactiv de la 13 Martie 1920.

No. 21. — Respins ca nefondat apelul făcut de către Ministerul de Finanțe în contra sentinței cu No. 133/928 a Trib. Ilfov S. de Notariat în proces cu Vasile Protopopescu. S’au ascultat D-nii avocați Gr. Iunian și N. Alexandrescu pentru apelandul Protopopescu și Coti Stoicescu și Plesnilă pentru Ministerul Finanțelor.

Curtea

Asupra apelurilor de mai sus.

Având în vedere susținerile părților și actele de la dosar.

Având în vedere că Tribunalul prin sentința atacată cu apel, a admis cererea formulată de V. I. Protopopescu, validând proprierea efectuată de Corpul Portăreilor Ilfov, prin procesul verbal din 16 Ianuarie 1928, în mâinele Ministerului de Finanțe, obligându-l a plăti creditorului popritor, echivalentul în lei a rentei de expropriere aflată în depozitul Casei de Depuneri și Consemnațiuni, pe comptul și la dispoziția debitoarei Banca Zemstvei, din regiunea Chersonului, aceasta până la concurența sumei de lei 8.535,067, datorată de această Bancă numitului creditor cu titlul de onorar de avocat, în baza deciziei Curții de Apel S. III-a București No. 422/924, rămasă definitivă și investită cu formula executorie și tot odată a invalidat aceeași poprire efectuată în mâinele Casei de Depuneri și Consemnațiuni.

Că, în contra acestei sentințe au făcut apel atât Ministerul de Finanțe cât și creditorul popritor, cel dintâi plângându-se că rău Tribunalul a admis cererea de validare în contra sa, iar al doilea că rău instanța a respins cererea de validare contra Casei de Depuneri și nu i-a admis cheltueli de judecată relative la cererea validată.

Că, după cum rezultă din jurnalul acestei Curți No. 4294, la desbaterea urmată la 12 Iulie 1932, ivindu-se divergența asupra admisibilității apelului, formulat de Ministerul de Finanțe, iar în ce privește celălalt apel care a fost găsit în fond nefundat, asupra neacordării cheltuelilor de judecată, de către prima instanță.

Că aceste două chestiuni dar urmează a fi soluționate astăzi de complectul de divergență.

În ce privește primul apel.

Având în vedere că reprezentantul Ministerului apelant a cerut în prim loc ca Curtea să ia act de declarația făcută oral că nu înțelege a se judeca contradictor cu Banca Zemstvei din Cherson, decât cu rezerva expresă că nu recunoaște nici existența legală a Băncii, funcționând în România și nici calitatea reprezentanților săi.

Că, astfel cum este formulată această declarațiune, ea constituie o contestare a calității acestei Bănci, care ca atare nu poate fi considerată decât ca un mijloc de apărare pe care terțiul poprit il opune cererii de validare a creditorului popritor.

Având în vedere că potrivit art. 38 din legea de accelerare, motivele de fapt și de drept urmează a fi formulate în scris și în termenul prevăzut de acest articol.

Că, întrucât în speță mijlocul de apărare invocat de reprezentantul Ministerului apelant nu a fost formulat în conformitate cu prescripțiunile textului de mai sus, el ca atare nu poate fi luat în considerare de Curte, care urmează a trece la examinarea celorlalte motive de apel.

Având în vedere că prin primul motiv de apel se susține că Tribunalul de Notariat, ca instanță de validare, atâta timp cât terțiul poprit contestă obligația sa față de debitor, nu era competent să judece această contestație, ea urmând a fi soluționată pe calea unei acțiuni principale de către instanțele de drept comun.

Având în vedere că vechiul text al articolului 463 pr. civ. dispune ca în caz de contestație asupra declarațiunilor făcute de cel de al treilea, pentru cererea de urmărire, precum și între creditori ce urmăresc sau între ei și debitori se va proceda conform regulilor ordinare.

Că față de această redactare a textului s'a ivit controversa, unele instanțe pronunțându-se în sensul că aceste contestații urmau a fi soluționate de instanța sesizată cu validarea, iar altele în sensul că ele trebuiesc soluționate de instanțele de drept comun, urmând ca până atunci cererea de validare să fie suspendată.

Că, pentru a pune capăt acestei controverse care în unele cazuri făcea ca un litigiu deși indivizibil să fie soluționat de două instanțe și pentru a asigura totodată și dreptul de apărare a terțiului poprit, legiuitorul din 1900 cu ocazia modificării art. 463 pr. civ. a prevăzut că contestațiile de orice natură ce se vor face, fie de către terțiul poprit, fie de debitor, precum și de către creditorii ce urmăresc sau între ei și datornic se vor judeca de către instanța investită cu cererea de validare potrivit regulilor ordinare.

Că, față cu redactarea clară și categorică a noului articol 463 pr. civ. astăzi nu mai poate subsista controversa care a existat în trecut și în consecință bine Tribunalul investit cu validarea poprirei, a soluționat contestația făcută de terțiul poprit și deci motivul de apel invocat nu este fundat.

Având în vedere că prin cel de al doilea motiv de apel se susține că chiar în ipoteza când în instanța de validare, s'ar putea discuta drepturile Băncii Chersonului, contra Ministerului de Finanțe aceea cerere nu este fundată, întrucât nu s'a făcut dovada obligațiunei acestui Minister.

Că, potrivit legii agrare, plata prețului terenului expropriat se face de Ministerul căruia îi revine acest teren, deci Ministerul de Agricultură și Domenii și nu cel de Finanțe, care ca atare nu poate avea nici un raport de drept cu Banca debitoare.

Considerând că potrivit art. 55 din legea de expropriere din Basarabia, Ministerul de Agricultură și Domenii este obligat în urma exproprierei terenului a depune la Tribunalul respectiv renta echivalentă prețului terenului expropriat;

Că, potrivit art. 56 din aceeași lege odată această consemnare făcută, Ministerul de Agricultură și Domenii, este legalmente liberat de orice obligațiuni cu privire la prețul terenului expropriat, urmând ca toți acei ce ar pretinde vre-un drept cu privire la

acest preț să îl exercite asupra titlurilor de rentă depusă;

Că art. 57 din aceeași lege, mai prevede că renta consemnată pentru plata datoriilor către Băncile rusești, va fi reținută de stat care va achita creanțele băncilor creditoare.

Că, așa dar potrivit acestor texte de lege nu Ministerul de Agricultură și Domenii, ci Statul are obligațiunea legală de a face plata acestor creanțe, care obligațiune potrivit art. 10, 49 și urm. din legea de organizare a Ministerelor se îndeplinește de către Ministerul de Finanțe, organ care efectuează plățile potrivit bugetului statului.

Că, de altminteri chiar jurnalul Consiliului de Miniștri invocat de Ministerul apelant prevede că „Casa de Depuneri este împiedicată de a face plăți fără autorizarea Ministerului de Finanțe”, ceea ce dovedește în mod neîndoios ca acest din urmă Minister este chemat a face plată acestor creanțe stabilindu-se astfel pe deplin raportul de drept care există în speță între acel Minister și Banca debitoare și ca atare motivul de apel invocat nu este fundat.

Având în vedere că prin al treilea motiv de apel se susține că obligațiunea statului de a plăti în numerar prețul exproprierii în cazul când reține renta depusă, nu este lichidă și nici exigibilă.

Că aceasta rezultă din împrejurarea că legea nu fixează un termen înlăuntrul căruia statul să fie obligat a depune numerar în loc de rentă și în consecință jurnalul Consiliului de Miniștri din Iulie 1924 prin care se dispune ca plata sumelor datorite băncilor rusești, să nu se facă decât după reluarea raporturilor dintre România și republicele rusești, este perfect legal și trebuie aplicat.

Având în vedere că potrivit art. 455 pr. civ. pentru valabilitatea unei popriri făcută în mâinele unei terțe persoane, se cere ca în momentul efectuării ei, acest terț să datorească într'adevăr debitorului poprit.

Că, deci singura condițiune cerută de lege este existența unui raport de drept în baza căruia să existe o obligațiune de plată din partea terțiului poprit.

Că, așa fiind împrejurarea că această obligațiune ar fi cu termen, sub condițiune în viitor sau eventual nu poate constitui un impediment la validarea popririi; întrucât în toate aceste ipoteze obligațiunea există și numai în ce privește exigibilitatea creanței este subordonată termenului sau condițiunei.

Că, așa fiind chiar dacă ipotetic s'ar admite ca Jurnalul Consiliului de Miniștri, invocat, ar fi legalmente valabil, totuși el nu ar putea constitui un impediment la validarea popririi, ci cel mult aceasta ar urma a fi validată în condițiunile prevăzute de acel jurnal.

Că, întrucât însă în speță prin art. 57 al legii agrare din Basarabia se prevede obligația pentru Stat ca reținând renta de expropriere convenită Băncilor rusești să le plătească în schimb echivalentul

în ruble și apoi în lei, acest drept consfințit printr'un jurnal al consiliului de miniștri și în consecință aceasta nu poate produce nici un efect de drept.

Că, de altminteri întrucât art. 54 din lege prevede că plata terenului expropriat să se facă de îndată ce formalitățile de expropriere sunt îndeplinite, iar art. 57 din aceeași lege nu face decât să schimbe numai modalitățile de plată, menținând evident termenul stabilit prin articolul de mai sus, nu poate fi vorba în speță de o obligațiune fără termen și deci și acest motiv de apel nu este fundat.

Având în vedere că prin al patrulea motiv de apel, Ministerul invoacă în favoarea sa legea publicată în Monitorul Oficial No. 95 din 21 Aprilie 1932.

Că la aceasta intimatul Protopopescu opune în prim loc dispozițiunile cuprinse în art. 38 combinat cu 14 din legea de accelerare potrivit căroră partea nu se poate prevala în instanță decât de motivele invocate în scris și în termenul prevăzut de acest articol, cu singura derogare privitoare la excepțiunile procedurale de ordine publică.

Având în vedere că dacă prin legea invocată de Minister, se reglementează raporturile bănești dintre diferiți creditori și stat, această reglementare având o aplicațiune generală și fiind edictată de un interes de stat, face ca dispozițiunea să aibă netăgăduit un caracter de ordine publică.

Că, dacă legiuitorul prin art. 14 al legii de accelerare a creat o derogare cu privire la excepțiunile procedurale de ordine publică cu atât mai mult în aceste excepțiuni trebuie să intre și dispozițiunile legale, având acest caracter și aceasta mai cu seamă în cazul când legea nu intrase în vigoare la data întăririi apelului și termenul prevăzut de articolul invocat, împrejurări care de fapt puneau în imposibilitate partea de a se conforma cerințelor acelor dispoziții legale.

Că față de aceste considerațiuni, obiecțiunea intimatului fiind fără temei urmează a fi înlăturată și în consecință a se examina motivul de apel.

Având în vedere că prin alimiatul I al legii invocată de Ministerul apelant, modificându-se alimiatul II al art. 57 din legea agrară din Basarabia, se prevede că: renta, cu procentele și numerariul convenit persoanelor fizice de naționalitate rusă, precum și cele convenite pentru plata creanțelor ipotecare constituite înainte de alipirea Basarabiei în favoarea băncilor, institutelor de credit sau societăților ce aveau sediul în Rusia, vor rămâne consemnate la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, de unde nu vor fi eliberate decât după reluarea raporturilor cu rușii și rezolvarea chestiunilor de ordin financiar de la Stat la Stat.

Că, prin art. 2 al acestei legi se prevede că aceste dispozițiuni vor fi considerate ca intrate în vigoare încă de la 13 Martie 1920;

Având în vedere că în speță Banca Chersonului, după cum însăși denumirea o arată și după cum rezultă din ordonanța No. 11940 din 16 Decembrie 1931 a Tribunalului Lăpușna S. III-a, atașată la dosar

este o bancă rusească cu sediul la Odessa, deci sub acest raport, ea intră în prevederile art. I al legii mai sus menționată.

Având în vedere că, întrucât dispozițiunile cuprinse în această lege, au o aplicațiune generală, obiecțiunea intimatului că prin ele Ministerul, ar lînde a legifera în propria sa cauză în scop de a desesiza justiția de judecarea procesului, nu este întemeiată.

Că de altminteri fiind vorba de o lege promulgată, ea devine obligatorie pentru instanța de judecată, care nu o poate înlătura pentru motivul invocat de intimat, ea neavînd căderea de a censura temeiurile care au determinat pe legiuitor să legitereze.

Că, așa fiind legea în principiu avînd putere obligatorie, urmează a se examina dacă în speță dispoziția sa retroactivă este aplicabilă.

Avînd în vedere, că la principiul retroactivității unei legi, fac excepțiuni așa zisele drepturi câștigate.

Că prin acestea din urmă urmează a se considera, facultățile legale derivînd dintr'un drept cari sunt deja exercitate în mod regulat spre deosebire de simplele expectative care cuprind acele facultăți cari n'au fost exercitate pînă în momentul modificării noii legislațiuni.

Că deci exercițiul facultății legale materializat întrucîtva prin acest act, constituie dreptul câștigat care nu mai poate fi atins de noua lege, fără ca prin aceasta să se răpească un drept intrat în patrimoniul acelei persoane.

Avînd în vedere că potrivit acestor principii, dreptul conferit prin art. 56 din legea agrară pe baza căruia cei ce pretind drepturi de orice fel asupra proprietăților expropriate urmează a le exercita asupra titlurilor depuse ca preț al exproprierei constituie o expectativă care poate fi abrogată printr'o dispoziție a legii cu efect retroactiv.

Că, de îndată însă ce creditorul recurge la facultatea ce legea îi acorda pentru exercițiul acestui drept, în speță poprirea, prin această expectativă se transformă în drept câștigat, care evident nu poate fi atins de noua dispoziție a legii.

Avînd în vedere că aceste principii sunt în concordanță și cu principiul potrivit căruia hotărîrea judecătorească fiind declarativă, constatările dreptului cu toate consecințele sale își produc efectele lor încă din momentul introducerii acțiunii, cum și cu principiul în materie de poprire potrivit căruia prin dresarea procesului verbal de poprire, creanța devine indisponibilă în mâinele debitorului urmărit, neputînd fi stinsă, micșorată sau cedată în prejudiciul creditorului popritor.

Că ținînd seamă exclusiv de această situație fixată în mod definitiv prin dresarea procesului verbal de poprire, instanța urmează să examineze și să decidă asupra validării ei.

Că aceste principii la rîndul lor sunt bazate pe

un principiu de echitate care cere ca o parte să nu suferă din cauza întîrzierilor justiției sau rezistenței nedrepte a pârâtului, instanța trebuind să aprecieze temeiul cererii considerînd momentul în care ea a fost investită ca să statueze ca și cum ar fi făcut dacă litigiul s'ar fi soluționat pe dată.

Că față de aceste considerațiuni de fapt și de drept și cel de al patrulea motiv invocat de Minister nefiind fundat urmează a se respinge ca atare și apelul.

În ce privește apelul făcut de creditorul urmăritor Protopopescu cu privire la cheltuelile de proces.

Văzînd că înainte primei instanțe deși numitul a cerut obligarea Ministerului de Finanțe la plata de cheltueli de judecată, totuși instanța a omis a se pronunța asupra acestui cap de cerere;

Că deci apelul găsindu-se întemeiat urmează a se admite și în consecință Curtea apreciînd, fixează aceste cheltueli la suma de 15.000 lei, — cheltueli de primă instanță.

Văzînd și cererea de cheltueli formulată de numitul în instanța de apel pe care aceasta prin apreciere le fixează la suma de lei 5.000 (cinci mii).

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier Ernest Ceur Aslan, respinge.

Semnați: I. Stănescu-Buzău, Ernest Ceur Aslan, C. Pisău.

OPINIUNE:

Subsemnații Consilieri, suntem de părere a se admite în parte apelul făcut de Ministerul de Finanțe, în contra sentinței No. 133/928, a Trib. Ilfov secția Notariat și a se valida poprirea în condițiunile legii din 20 Aprilie 1932, publicată în Monitorul Oficial No. 95 din 21 Aprilie 1932, lege, care modifică aliniatul II al art. 57 din legea de reformă agrară pentru Basarabia de la 13 Martie 1920, adică că plata creanțelor ipotecare, să se facă după reluarea raporturilor cu Rusia și rezolvarea chestiunilor de ordin financiar de la Stat la Stat, condiție ce însă nu s'a îndeplinit și a se respinge apelul făcut de reclamantul V. I. Protopopescu în contra aceleiași sentințe, în ce privește cheltuelile de judecată, ca fiind compensate.

Obiecțiunea reclamantului că legea din 21 Aprilie 1932, nu-i este opozabilă, punct rămas în divergență, nu este fundată, căci această lege prin art. 2 prevede că dispozițiunile al. 2 al art. 57 de mai sus, va fi considerat ca intrat în vigoare încă de la 13 Martie 1920 și atât validarea de față ca și poprirea sunt cerute după această dată; iar în ce privește obiecțiunea reclamantului, că această lege este neconstituțională, aceasta urmează a se decide de Inalta Curte de Casație.

Semnați: C. Pantelimon, Traian Orleanu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența dela 12 Martie 1935

Președinția D-lui Aurel Bogdan, președiate

Aurelian Costin cu Victoria I. Manolescu

INCHIRIERE. — CONTRACT. — ACȚIUNE ÎN REZILIERE. — SENTINȚĂ. — EVACUARE. — APEL. — SUSPENDAREA EXECUTĂREI.
DEPUNEREA CHIRIEI PE SEMESTRUL VIITOR. — ART. 11 DIN
LEGEA PROPRIETARILOR

Dispozițiunea articolului 11 al legii proprietarilor care prevede că în caz de expulzare, executarea nu poate fi suspendată de cât prin depunerea chiriei și pe semestrul viitor, nu poate să și aibă aplicarea de cât în cazul general, când evacuarea a fost obținută pentru o dată anterioară ultimului semestru al contractului, pentru ca proprietarul să și asigure plata chiriei și pe acel semestru, în caz când prin durata procesului, chiriașul și-ar prelunge șederea, în imobil și după data de la care a fost obligat să-l evacueze, iar nu și atunci când cererea de suspendare este făcută după ce contractul a ajuns la ultimul semestru al executării lui și chiriașul declară că și mărginește cererea de suspendare numai până la data expirării contractului.

No 113. — Admisă cererea de suspendare a Sentinței civile cu No. 193/935 a Trib. Ilfov S. V-a făcută de Aurelian Costin în proces cu Victoria I. Manolescu.

Curtea,

Asupra cererei făcută de Aurelian Costin, prin pețiția înreg. la No. 3244/935, de a se suspenda executarea sentinței civile cu No. 193/935, a Tribunalului Ilfov S. V-a, până la judecarea apelului.

Având în vedere că din lucrările dela dosar se constată că într'adevăr reclamantul Aurelian Costin a făcut apel contra sentinței Tribunalului Ilfov S. V-a cu No. 193/935, prin care s'a admis acțiunea intentată de Victoria Manolescu, în calitate de tutoare legală a fiicei sale Ana Manolescu, a constatat reziliat contractul de închiriere, vizat de Administrația Financiară Sect. III Albastru la No. 7089/934, precum și suplimentul de contract vizat de aceia Administrație sub No. 53892/935, a ordonat evacuarea chiriașului Aurelian Costin, din apartamentul ce ocupă din imobilul din Cal. Șerban Vodă No. 208, parter, pe data pronunțării sentinței și a obligat pe chiriaș să plătească reclamantei suma de lei 30.815, reprezentând 15.000 lei chiria datorată pe trimestrul 23 Octombrie 1934, 15.000 lei chiria devenită exigibilă pe trimestrul 23 Ianuarie 1935 — 23 Aprilie 1935, iar 815 lei plata apei și a respins ca fără calitate acțiunea făcută de Ion Manolescu.

Având în vedere că reclamantul cere suspendarea executării susținând că întrucât contractul de închiriere expiră la 23 Aprilie 1935, dată până la care înțelege a cere suspendarea, urmează să fie obligat să depună numai o cauciune de 30.000 lei, reprezentând chiria până la expirarea contractului.

Având în vedere că intimata se opune la preten-

țiunile reclamantului, susținând că, în conformitate cu dispozițiunile art. 11 din legea proprietarilor, suspendarea nu se poate acorda decât atunci când partea va depune drept cauciune și chiria semestrului viitor.

Considerând că, într'adevăr potrivit art. 11, din legea proprietarilor, în caz de expulzare, executarea nu poate fi suspendată decât prin depunerea sumei care să asigure chiria pe semestrul curent și cel viitor.

Considerând că legiuitorul când, prin dispozițiunile acestui text de lege a cerut, pentru ca executarea să poată fi suspendată, depunerea unei sume care să asigure chiria și pe semestrul viitor, a avut în vedere cazurile generale, când evacuarea a fost obținută pentru un termen anterior ultimei examinii a contractului, spre a fi asigurat proprietarul de daunele ce i s'ar pricinui prin faptul suspendării, dacă procesul ocazionând amănările ce-i sunt inerente, ar face să se prelungescă șederea chiriașului în imobil, peste data dela care a fost ordonată evacuarea.

Ca, atunci însă când, ca în speță, cererea de suspendarea executării intervine în chiar cursul ultimei perioade a contractului și locatarul declară că și mărginește cererea de suspendare, a hotărârii de evacuare, numai până la data expirării contractului, de când declară formal că nu mai înțelege a se folosi de imobil, obligarea chiriașului ca pe lângă chiria semestrului în curs - în speța trimestrul - să depună și pe aceia a semestrului viitor, nu mai poate să aibă nici o rațiune de a fi cerută.

Că deci Curtea, pentru a admite cererea de suspendare făcută de chiriașul apelant, urmează a-l obliga numai la depunerea sumei la care a fost condamnat de prima instanță și care reprezintă chiria până la data expirării contractului.

Pentru aceste motive admite.

Semnați: A. Bogdan, Coman Negoescu, S. Rădulescu.

BIBLIOGRAFIE

Au apărut în

Colecția Legilor României
sub îngrijirea D-lui Prof. Univ. G. ALEXIANU

**Legea Timbrului
Codul Pensiiilor
Contenciosul Administrativ**

Editura ALCALAY & Co.

ERATA

La articolul d-lui F. Sion publicat în Dreptul pe 1935 No. 5-6 se va citi:

la pag. 31 coloana 1 rândul 33: „...în locul, în gradul și în drepturile reprezentatului.”

la pag. 31 coloana 1 rândul 40: „...ori la reprezentare, potrivit art. 658 c. civ. reprezentarea impune existența a două vocații succesionale: Să fie succesorul (reprezentantul) demn față de decedat; și să fie și (reprezentatul) — persoana a cărui loc i se ocupă prin efectul reprezentării, demn față de decedat.”

la pag. 31 coloana 2 rândul 1 „...!-ar fi primit...”